

BENESÓCZKY LÁSZLÓ

A ház, kora tavasszal

A töltés, amelyre néz a lakásom,
még titkolja, hogy lesz majd máshogy is,
az ablakban viszont már
elpirulnak a virágcserepek

már, amikor fáradt vagyok,
parketták kelnek táncra,
és hagyom magamat megfázni,
látva egy kinyitott ablakot –

búg a gyár, sivít a fűrész – ugyanúgy, mint eddig,
s ez csak álom? Pár hónapja az, hogy vidám tudok
lenni a tónál – csak jóslat volt. De most már látom:

csecsemők álmukban rügyeket lehelnek,
fecskét óbégatnak jámbor bolondok.
És focizó gyerekek fogják megtölteni
a vasút melletti, ázó grundokat.

És orrok és tüdők fognak kihajolni a város fölé az ablakon, és
beleszippantani a melegedő szélbe.